

ня у навчанні – через "відкриті" ресурси. Освітні практики сьогодення є підтвердженням у необхідності створення спільнот в освіті для відтворення нової якості людини XXI століття.

Перспектива оформлення сучасних освітніх практик пов'язана з появою нового сенсу для інститутів дитинства та інститутів дорослішання, які орієнтовані на варіативну, не пов'язану з жодною громадською стратою, з жодною конкретною професійною діяльністю норми дорослого життя (наприклад, перевага через соціальне визнання престижу виду діяльності) [9, 233].

Наявність та зміни в інтерпретаціях поняття відкритої освіти свідчать про те, що визначальною тенденцією сучасного освітнього процесу повинна стати інтеграція, а не подальша диференціація різних способів цивілізаційного освоєння світу. Поняття відкритої освіти та її практик являють собою полемічний дискурс, який сприяє з'ясуванню проблем і завдань реформування і трансформації освітніх систем. Криза сучасної масової освіти зумовлена тим, що соціальний простір масової системи освіти не підтримується зовнішнім соціальним полем, що і призвело як до втрати зовнішньої мотивації суб'єктами освітньої діяльності, так і до зникнення соціокультурного прототипу системи статусних відношень. Практики систем дистанційного навчання в поєднанні з мережевими технологіями дадуть можливість суб'єкту освітньої діяльності не тільки збільшити обсяг знань, а й об'єднати їх з особистими якостями людини, її вмінням самостійно і раціонально розпорядитися ними: не тільки адаптуватися в існуючому суспільстві, а й реалізувати себе в ньому.

Використані джерела

1. Гордієнко В. Синергетична інтерпретація громадянського суспільства / В. Гордієнко // Матеріали I Всеукраїнської заочної науково-практичної конференції 20-22 січня 2010 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://udau.edu.ua/library.php?pid=1387>
2. Поппер К. Відкрите суспільство та його вороги. Т. 1. / К. Поппер.; пер. с англ. О. Коваленко – К.: Основи, 1994. – 444 с.
3. Биков В. Ю. Моделі організаційних систем відкритої освіти: Монографія / Биков В. Ю. – К.: Атіка, 2008. – 684 с.
4. Круть П. П. Відкрита освіта: плюралізм інтерпретацій / Круть П. П. // Мультиверсум. Філософський альманах [Електронний ресурс] – К.: Центр духовної культури, – 2004. – № 42. – Режим доступу: http://www.filosof.com.ua/Jornel/M_42/Krut.htm
5. Відкрита освіта: колективний розвиток освіти через відкриті технології, відкритий контент і відкрите знання / За редакцією Тору Ійосі та М. С. Віджая Кумара / Пер. з англ. А. Іщенко, О. Насика. – К.: Наука, 2009. – 256 с.
6. Про внутрішнє та зовнішнє становище України в 2012 році: Щорічне Послання Президента України до Верховної Ради України. – К.: НІСД, 2012. – 256 с.
7. Д'юї Джон. Демократія і освіта / Пер. з англ. І. Босак, М. Олійник, Г. Пехник. – Львів: Літопис, 2003. – 294 с.
8. Інтернет і наука в глобалізованому світі / В. Онопрієнко, М. Онопрієнко // Вісн. НАН України. – 2008. – № 1. – С. 63-66.
9. Попов А.А. Відкрита освіта: філософія і технології / Попов А.А. – М.: Книжковий дім "ЛИБРОКОМ", 2012. – 256 с.

УДК 130.2

Анна Володимирівна Борисенко
аспірантка Східноукраїнського національного
університету імені Володимира Даля

ПРОБЛЕМА ІНДИВІДУАЛЬНОСТІ В ІНФОРМАЦІЙНІЙ КУЛЬТУРІ ОСОБИСТОСТІ

Розглянуто фундаментальні теоретико-методологічні проблеми інформаційної культури суспільства і особистості, а також феномен інформаційної культури як чинник взаємодії суспільного та індивідуального з позиції філософії культури.

Ключові слова: інформація, людина virtus, інформаційна культура, інформаційна потреба.

Considered fundamental teoretiko-methodological problems of information culture of society and personality; phenomenon of information culture as a factor of interaction public and individual from a position of philosophy of culture.

Keywords: information, person of virtus, information culture, information requirement.

Сучасний етап розвитку цивілізації характеризується тим, що всі позитивні та негативні сторони глобалізації в різній мірі відбуваються в інформаційній культурі, яка розвивається на її основі. Саме у інформаційній культурі глобалізація зосередила і можливості подальшого розквіту людства, і ймовірність його загибелі. З одного боку, володіння великою кількістю інформації про всі види діяльності та її осмислення створюють передумови для прогресивного розвитку суспільства. Інформація в цьому

аспекті виступає реальним інструментом взаємодії складових суспільства, засобом досягнення компромісів, ухвалення погоджених рішень і взаємовигідних дій на будь-якому рівні. З іншого боку, інформаційна культура створює віртуальну реальність в глобальному масштабі, що сприяє зростанню масових ілюзій, відвертаючи від дійсності.

Індивідуальна інформаційна культура є невід'ємною складовою загальної культури людини. Через важливість цієї проблеми в сучасних умовах необхідний комплексний підхід до її розв'язання: формування з врахуванням вікових, соціальних і професійних сторін гармонійно розвинену в інформаційному плані особистість. Важливість інформаційної культури в тому, що вона являє собою необхідну умову переходу людини до нового типу цивілізаційного розвитку, де основним, пріоритетом стає інформаційний ресурс. Підкреслимо, що в сучасних умовах необхідне існування духовної сили, здатної об'єднати людей, розділених економічними, соціальними, політичними, міжнародними протиріччями. Саме в ролі такої сили має виступити інформаційна культура.

Інформаційна культура в ХХ столітті проявляє себе як суперечлива єдність масової та індивідуальної інформаційної культури, показуючи на ряду з позитивними сторонами і негативні.

В умовах, що склалися, важливого значення набуває формування інформаційного світогляду, тобто знання законів функціонування інформації в суспільстві, розуміння суті інформаційних перетворень, що відбуваються, і усвідомлення свого місця і своїх завдань в інформаційному суспільстві, що формується. Всі ці та багато інших аспектів включає в себе інформаційна культура. Філософський аспект проблеми інформації і інформаційної культури в тій або іншій мірі є цікавим для фахівців у сферах різних наукових та філософських знань. Дослідження цієї проблеми розпочалося в середині ХХ століття.

Вперше феномен інформації як об'єкт самостійного дослідження був розглянутий у працях К.Шеннона (модель передачі інформації) та Н.Вінера (інформаційна культура і аналіз інформаційних процесів у культурі). У їхніх теоріях інформація розумілася, з одного боку, як невизначеність, яка знімається та зменшується, а з іншого – інформація характеризувала тепер не лише аспект людського спілкування, а й комунікативні явища. Також слід відзначити праці Г.Воробйова, С. Петрова, Л. Скворцова, в яких досліджуються фундаментальні теоретико-методологічні проблеми інформаційної культури суспільства і особистості, їхні філософські основи, відображено сутнісні особливості інформаційної культури та зроблено спроби визначити зміст цього поняття і розкрити його структури. У праці "Твоя інформаційна культура" Г.Г. Воробйов стверджує: "Тільки у спілкуванні людина проявляє себе як особистість, і неможливо уявити собі людину поза спілкуванням, хоч би з самою собою".

Також розробкою проблематики інформаційної культури займалися такі вчені, як Н.П.Ващекін, В.З.Коган, М.С.Міріманова, А.Д.Урсул, Ю.А.Шрейдер. Вони розглядали роль інформації в контексті культури. При цьому в центрі уваги була проблема передачі, переробки і зберігання інформації, підкреслювалося значення інформації для життєдіяльності і подальшого розвитку культури. Слід підкреслити, що, на думку Н.П. Ващекина, "інформаційна культура припускає певний рівень процесу розробки, зберігання, передачі, збору, переробки інформації" [4, 89–90].

Наприклад, Г.Г. Воробйов пропонує розглядати інформаційну культуру як "...уміння використовувати інформаційний підхід, аналізувати інформаційне поле та робити інформаційні системи більш ефективними" [3]. Він підкреслює, що знання усіх компонентів інформаційного процесу і вміння ефективно використовувати інформацію становить суть інформаційної культури.

Роль інформації в контексті культури, значення інформації для життєдіяльності і подальшого розвитку культури розглядають вітчизняні дослідники М.Журба (філософська рефлексія віртуальної реальності), В.Ісаєв (трансресії культурного простору), Т.Лугуценко (людина *virtus* в просторі та часі віртуальної культури).

Необхідно відзначити, що в дослідженнях проблеми індивідуальності в інформаційній культурі особистості найменш розроблені питання, пов'язані з інформаційною взаємодією як формуванням інформаційної культури, а також аналіз інформаційної культури як чинника взаємодії суспільного та індивідуального, що і визначило мету нашого дослідження.

Мета дослідження – розглянути феномен інформаційної культури як чинник взаємодії суспільного та індивідуального з позиції філософії культури.

Індивідуальна інформаційна культура є проблемою лінії розвитку інформаційної цивілізації. Аналізуючи культуру особистості і культуру соціуму, слід зазначити, що вони взаємопов'язані. Індивідуальний рівень інформаційної культури залежить від рівня культури соціуму. Якщо людина володіє методами і засобами оперування інформацією, то це закладає фундамент успішної життєздатності, підвищує імовірність реалізації людиною своєї індивідуальності, самовираження і інтелектуального розвитку. Є безліч визначень індивідуальної інформаційної культури, але жодне з них повністю не розкриває суті і зміст цього поняття. На наш погляд, індивідуальна інформаційна культура є досить багатограним явищем, яке включає культуру сприйняття і розуміння, відношення і звернення, повідомлення і переконання, впливу і взаємовпливу один на одного в процесі спільної діяльності.

Слід відзначити, що В.Ісаєв розглядає інформаційну культуру в історичному плані. Відзначає, що вона є продуктом тривалої мовної еволюції від первинної мови, яка "нічого не означала, до можливості виразити словом найбільш тонкі відтінки переживань людини" [5]. Недолік такого розуміння індивідуальної інформаційної культури полягає у відсутності посилення на її головну мету – досягнення

розуміння між людьми, що перебувають в близьких, неформальних стосунках. Відзначимо, що на якісний рівень індивідуальної інформаційної культури впливають інтереси, потреби, здатності та мотиви. Але оскільки в основі будь-якої дії, будь-якого вчинку людини лежить потреба, що ініціює її, – шлях до вирішення вказаного завдання проходить через аналіз сфери її потреб. Особливе місце в характеристиці активності особистості посідають інформаційні потреби. На їхній розвиток особливо впливають культурні традиції конкретно-історичних спільностей людей, національні, побутові та інші умови. Потреба в інформації є субстанціональним атрибутом людини, оскільки процес її життєдіяльності багато в чому залежить від індивідуальної здатності сприймати зовнішню інформацію і відповідно до неї створювати модель становлення до самої себе і до навколишнього світу.

Наприклад, М.Міріманова так визначає інформаційні потреби: інформаційна потреба – це установка на одержання необхідного знання певними інформаційними каналами [2]. Ми даємо таке визначення: інформаційна потреба – це певна форма ставлення людини до предмета потреби – інформації, що виражається в прагненні використовувати інформацію як відтворний продукт праці, так і інформацію – як віддзеркалення об'єктивної дійсності навколишнього світу для підтримки і розвитку матеріальних і духовних основ суспільного процесу життя. "Інформаційна потреба, – підкреслює Т.Лугуценко, – це становлення людини, спрямоване на використання отриманої в процесі пізнання інформації, яка адекватно відображає закономірності матеріального світу та духовної діяльності людей і використовується в суспільно-історичній практиці, будучи продуктом суспільного виробництва, ця інформація забезпечує розвиток суспільства і людини" [6].

Відтак, формування інформаційної потреби та її реалізація створюють необхідні передумови для розвитку особистості. Рівень розвитку інформаційної потреби визначає, чи є особистість суб'єктом саморозвитку. Критерієм цього процесу виступає ієрархія цінностей, вибраних особистістю. Система цінностей – це, перш за все, інформаційна система, яка володіє інформаційною структурою. В основі стійкості її міжелементних зв'язків лежить виробництво, передача і споживання інформації. Адекватна інформація, що створюється в соціокультурному просторі і міститься в системі етичних цінностей, дозволяє людині орієнтуватися в суспільстві. Інформаційні потреби змінюються разом з рухом інформації в суспільстві, оскільки в процесі цього руху постійно змінюються основні передумови їхнього формування – діяльність, інформаційний потенціал і досвід людства. У свою чергу, інформаційні потреби виконують важливу дію, яка управляє суспільними інститутами і окремими індивідуумами, які займаються здобуттям, обробкою, зберіганням, розподілом і використанням інформації, орієнтуючи її на "простір, поширення і вжиток тієї інформації, яка здатна задовольняти наявні потреби і відповідає рівню діяльності, що склався в суспільстві, і інформаційному потенціалу, що сформувався" [1].

Інформаційна потреба посідає особливе місце в життєдіяльності людини. Справа у тому, що реалізація всіх інших потреб передбачає апріорну умову задоволення потреби в інформації, бо в своїх духовних і матеріальних потребах люди можуть бути задоволені лише за умови їхньої участі в постійній інформаційній взаємодії. Крім того, всі інші потреби, перш ніж стати фактом свідомості, мають набути форми інформації про ці потреби, тобто стати предметом потреби в інформації. З цього випливає, що інформаційна потреба не може бути замінена якоюсь іншою потребою. Її важливою межею є те, що вона стикається зі всіма іншими потребами, практично виступаючи їхньою характерною стороною. "Але сам факт, – підкреслює С.Поваляєв, – що інформаційні потреби... можуть виступати характерною межею будь-яких потреб, свідчить про те, що ці потреби можуть бути зіставлені між собою по ряду загальних властивостей потреб інформаційних" [3]. Тому інформаційна потреба може виступати як своєрідна міра інших потреб, яка виконує управляючу функцію.

Інформатизація різних сфер життєдіяльності суспільства впливає і на внутрішні, і на зовнішні чинники формування інформаційної культури особистості. Вплив зовнішніх чинників перш за все проявляється в особистому тезаурусі знань і уявлень людини про зовнішнє середовище, а також характер знань і уявлень, які впливають на інформаційне поле або "...інформаційне наповнення інформаційної культури суб'єкта, оскільки як носій і творець інформації людина є особливою системою, яка організовується зовнішнім середовищем" [2].

Відтак, інформаційні потреби – це необхідність людини в особливій інформації для підтримки рівноваги в суспільстві. Через задоволення інформаційних потреб індивід має відношення до різних духовних і матеріальних стосунків з джерелом інформації, відбувається засвоєння людиною загальнолюдського, колективного, групового досвіду. Отримуючи інформацію про різновиди життя і культури, людина включає ці відомості в предмети своєї подальшої продуктивної діяльності.

Потреба в інформації стає субстанціональним атрибутом людини, оскільки процес її життєдіяльності багато в чому залежить від індивідуальної здатності сприймати зовнішню інформацію та моделювати відповідно до неї своє становлення до навколишнього світу і до самої себе. З урахуванням сказаного, індивідуальну інформаційну культуру можна визначити як сукупність інформаційних потреб, творчих здатностей, що дозволяють ефективно виробляти, переробляти і сприймати інформацію, на її основі досягати взаєморозуміння між людьми.

Необхідно зазначити, що життєдіяльність людини реалізується в умовах глобальної інформатизації, коли необхідно швидко зорієнтуватися в інформаційних потоках, що динамічно змінюються, відібрати значиму інформацію, грамотно її переробити і використовувати. Інформаційна культура в практичній

діяльності виявляється, по-перше, як знання загальних принципів і законів інформаційної діяльності, по-друге, як знання специфічної інформації відповідної професійної діяльності конкретної людини.

Відтак, інформаційні зв'язки особистості виступають як засіб організації системного простору, свого роду інформаційного поля довкола людини. Інформаційні зв'язки особистості виникають та розвиваються в результаті соціального процесу формування індивіда, його соціалізації. Характер, інтенсивність їхнього розвитку, видове різноманіття залежать від індивідуальних якостей людини, від її способу життя, інформаційно-культурного середовища, особливостей "мікросередовища". Різноманіття інформаційних зв'язків, тобто міра їхнього розвитку і видове різноманіття визначають стабільне становище особистості в суспільстві.

Важливо підкреслити, що у формуванні індивідуальної інформаційної культури необхідно враховувати комплекс питань цього напрямку: розуміння ролі інформації у виробленні форм поведінки особи, розуміння того, що інформація несе в собі потужний емоційний заряд, що спонукає до імпульсивної реакції. Водночас, існуючи в умовах неповної та недостовірної інформації, навіть вольові поведінкові реакції особистості можуть бути неадекватними в різних ситуаціях. Вироблення норм поведінки особистості в умовах неповної або недостовірної інформації має включати виховання критичного до неї ставлення, оцінку її повноти і достовірності, уміння зіставляти з іншими джерелами, розуміння того, що при передачі інформації по різних каналах через багатократне відображення адекватності міра зменшується. Сама ж інформація через внесення акцентів, висвітлення окремих фактів спотворюється і, як наслідок, це веде до вироблення норм поведінки особи в умовах неповної або недостовірної інформації.

Ставлення до змін є фундаментальною характеристикою індивідуальної інформаційної культури. Масштаби змін, що сьогодні відбуваються, глобальні та торкаються всього суспільства. Рано чи пізно вони позначатимуться на житті і діяльності кожної людини. Ефективно реагувати на процеси, що відбуваються в світі, може лише людина з інформаційною культурою, що сформувалася та дозволяє належним чином реагувати на розвиток довкілля, постійно пристосовуватися до змінюваності світу і продовжувати генерувати в динамічних умовах новий вид ідей, продукції, технології.

Зміст інформаційної культури особистості, її свідоме і цілеспрямоване формування включає декілька рівнів, які перебувають у різних площинах. У світоглядній площині гармонізація внутрішнього світу людини може здійснюватися шляхом усвідомлення суті явищ, які відбуваються, пізнання законів і закономірностей поширення інформації в суспільстві, впливу її на особу, теоретичне осмислення ролі інформації в контексті культури.

Беручи до уваги необхідність усвідомлення глобальної ролі інформації, її вплив на свідомість і емоційний стан людей, багато разів посилений сучасними технічними засобами, індивідуальна інформаційна культура має слугувати потужною протидією неконтрольованому поширенню інформації. Формування інформаційної культури надає можливість інформацію розглядати в морально-етичній площині, маючи на увазі виховання особистості відповідальності за поширення інформації, принципів і переконань, які перешкоджають соціально-деструктивній інформації, дезінформації, маніпулюванню свідомістю людей.

Підкреслимо, що інформаційний обсяг знань людини залежить від її ставлення до тієї або іншої проблеми: одна і та ж інформація може змусити замислитися одну людину, але інша людина не зверне на неї жодної уваги. Саме від обсягу і характеру інформаційного запасу людини, її соціальних установок, рівня інформаційної культури залежить її інформаційна спрямованість, на основі якої здійснюється оцінка привабливості і значущості змісту отримуваної інформації. Також рівень інформованості людини визначає не лише вибірковість сприйняття та обсягу засвоєної інформації, а й саму міру надмірності: чим більшими знаннями володіє людина, тим більше, на її думку, дефіцит інформації, якою вона хотіла б володіти для осмислення.

Визначальними чинниками у вибіркового ставлення людини до інформації виступають її життєві цілі, світоглядні орієнтири, пізнавальні потреби. Світоглядні, гносеологічні і аксіологічні чинники становлять орієнтаційну основу кожної людини в потоці інформації. Світоглядний чинник проявляється у вільній орієнтації людини в різній інформації, у впорядкуванні різних інформаційних потоків, в виробленні прогностичної інформації, у осмисленні нових подій і фактів, в класифікації інформації з точки зору її актуальності, значущості й істинності. Гносеологічний чинник виявляється в мірі розуміння людиною тих або інших інформаційних повідомлень, в умінні освоїти весь обсяг отримуваної ним інформації.

Узагальнюючи все зазначене вище, можна зробити висновок, що система інформаційної культури є суперечливою щодо єдності її основних видів, якими виступають: інформаційна культура суспільства (масова інформаційна культура) та індивідуальна інформаційна культура. Особливо важливо підкреслити, що індивідуальна інформаційна культура є головним чинником формування інших найважливіших видів досліджуваного феномена. Її можна визначити як сукупність інформаційних потреб, творчих здатностей, які дозволяють ефективно виробляти, переробляти і сприймати інформацію і на її основі досягати взаєморозуміння.

Також слід відзначити, що мірою розвитку інформаційної взаємодії характеризується інформаційна культура. Індивідуальна інформаційна культура є невід'ємною складовою загальної культури людини. Якщо людина володіє методами та засобами обробки інформації, то це закладає фундамент успішної життєздатності, реалізації особою своєї індивідуальності, самовираження та інтелектуально-

го розвитку. Через важливість цієї проблеми в сучасних умовах необхідний комплексний підхід до її розв'язання, координація діяльності всіх соціальних інститутів, що беруть участь в її реалізації у вигляді багатоступінчастої програми, що дозволяє безпосередньо формувати з врахуванням вікових, соціальних і професійних сторін гармонійно розвинену в інформаційному плані особистість. Сучасне суспільство потребує ще досконаліших засобів комунікації. Але зміна форм спілкування і техніки комунікації має супроводжуватися переосмисленням самих цілей спілкування, зростанням інформаційної культури людей, що надалі має привести до формування нового типу інформаційного світогляду.

Величезна соціальна значущість інформаційної культури розкривається в тому, що вона є необхідною умовою переходу людства до нового типу цивілізаційного розвитку, де основним, пріоритетним стає інформаційний ресурс. Необхідним є існування духовної сили, здатної об'єднати людей, розділених економічними, соціальними, політичними, міжнародними протиріччями. Саме в ролі такої сили має виступити інформаційна культура. Вона влітається в реальну тканину суспільного життя, додаючи їй нової якості, веде до зміни багатьох соціально-економічних, політичних і духовних уявлень, що склалися, вносить якісно нові межі в спосіб життя людини. Інформаційна культура в ХХ столітті проявляє себе як суперечлива єдність масової та індивідуальної інформаційної культури, показуючи наряду з позитивними сторонами і негативні. В умовах, що склалися, важливого значення набуває формування інформаційного світогляду, тобто знання законів функціонування інформації в суспільстві, розуміння суті інформаційних перетворень, що відбуваються, і усвідомлення свого місця і своїх завдань в інформаційному суспільстві, що формується. Всі ці і багато інших аспектів включає інформаційна культура.

Використані джерела

1. Абдеев Р.Ф. Философия информационной цивилизации / Абдеев Р.Ф. – М., 1994. – 336 с.
2. Андреев С.С. Информационность – критерий содержательности духовных ценностей / Андреев С.С. // Социально-политический журнал. – 1998. – № 3. – С. 58–71.
3. Анисимов С.Ф. Духовные ценности: производство и потребление/ Анисимов С.Ф. – М., 1988. – 255 с.
4. Ващекин Н.П. Философские аспекты информатизации общества / Н.П. Ващекин // Философские науки. – М., 1988. – № 7. – С. 13–22.
5. Ісаєв В.Д. Віртуальна занепаість людини культури: монографія / В.Д.Ісаєв, Т.В.Лугуценко, М.А.Журба. – Луганськ: вид-во СНУ ім. В.Даля, 2012. – 340 с.
6. Лугуценко Т.В. Трансформація цінностей людини як фактор формування інформаційної цивілізації / Т.Лугуценко // Філософські дослідження. – Луганськ: Вид-во СНУ ім. В.Даля, 2012.

УДК 130.2+1:572

Вероніка Олегівна Голишева

аспірантка Східноукраїнського національного
університету імені В. Даля

ІДЕЯ ТЕОЗИСА В ХРИСТИЯНСЬКІЙ АНТРОПОЛОГІЇ

У статті аналізується історичний розвиток питання теозиса. Теозис визначається як шлях від людини тварної до людини перетвореної та зростання її в душі й істині. Приділяється увага вченню про відмінність суті і енергії як необхідної сходинки для правильного розуміння теозису.

Ключові слова: теозис, божественні енергії, візантійське богослов'я, обожнення, християнство, аскетика.

The analysis of historical development of question of teosis is done in the article. Teosis is determined as a way from the man of corporeal to the man transformed and his height in a spirit and truth. Paid attention to the studies about the difference of essence and energy as a necessary step for the correct understanding of teosis.

Keywords: teosis, divine energies, Byzantine divinity, adoration, christianity, asceticism.

Питання про сенс і мету свого буття хвилювало людину у всі часи, і вона давала на нього різні відповіді. Християнська релігія пропонує таку відповідь: сенс і мета людини – в її обожненні. Відповідно, наша робота, присвячена розкриттю вчення християнської релігії про мету і призначення людини, не може не бути актуальною для будь-якої людини, котра хоче зрозуміти своє призначення, зокрема своє місце в світі. Особливо ж актуальною ця тема є у наш час – час, коли в людях, пересичених бездуховними благами, які дає нам сучасна цивілізація, все більше зростає тяга до духовності. На жаль, вельми часто свій духовний голод вони намагаються вгамувати в сектах, де людині обіцяють швидке сходження до високих духовних станів, або в різних окультних ученнях.

Особливістю східної християнської антропології є уявлення про людину як про "соработника" Бога в справі світобудови. Бог ввіряє людині весь світ, не як слугі-наглядачеві, а як синові, в дар, до-